

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 792 ²	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13) 21 Ἰουλίου 2013 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πίστις, ἡ μεγαλυτέρα δύναμις

«Οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον» (Ματθ. 8,10)

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, βρεθῆτε σὲ ἓνα κύκλο χιλίων ἀνθρώπων, διαφόρων ψυχοσυνθέσεων, διαφόρων ἐπαγγελμάτων, διαφόρων κλίσεων καὶ ῥοπῶν, καὶ τοὺς ὑποβάλετε τὸ ἐρώτημα, **Ποιά εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι στὸν κόσμο;** δὲν θὰ συμφωνήσουν ἀλλὰ θὰ δώσουν διάφορες ἀπαντήσεις.

● Οἱ μὲν –κι αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι– θὰ φωνάξουν: Ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι στὸν κόσμο εἶνε **τὰ λεφτά!**... Εἶνε οἱ ἀνθρωποὶ ποὺ σὰν τὰ στρείδια εἶνε κολλημένοι στὸ μαῦρο βράχο τοῦ μαμωνᾶ. Πέρα ἀπὸ τὰ λεφτὰ δὲν βλέπουν τίποτε ἄλλο.

● Ἄλλοι ὅμως θὰ διαφωνήσουν καὶ θὰ ποῦν, ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι στὸν κόσμο εἶνε **τὸ ξίφος**, τὸ σπαθί. Αὐτοὶ λατρεύουν τὸν Ἄρη, τὸ θεὸ τοῦ πολέμου. Νομίζουν, ὅτι τὸ ξίφος εἶνε ἡ μόνη δύναμι μὲ τὴν ὁποία λύνονται τὰ προβλήματα παγκοσμίως. Νομίζουν, ὅτι τὸ ξίφος τοὺς εἶνε σὰν τὸ ξίφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἔκοψε τὸν γόρδιο δεσμό.

● Οἱ μὲν βλέπουν ὡς δύναμι τὸ χρήμα, οἱ δὲ τὸ ξίφος. Ἄλλοι νομίζουν κάτι ἄλλο. **Τὸ κάλλος**, λένε, ἡ ὁμορφιά, καὶ ἰδίως τὸ γυναικεῖο κάλλος, εἶνε ἡ δύναμι ποὺ συνταράσσει τὸν κόσμο ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς γενετησίου ἔλξεως, τοῦ σέξ, καὶ ἐννοοῦν τὶς ἡδονὲς τῆς σαρκός. Τὸ γυναικεῖο κάλλος, λένε, ἔκανε καὶ τοὺς γενναιότερους ἄντρες νὰ πέσουν στὰ πόδια τῶν γυναικῶν· αὐτὸ ἔρριξε τὸν Ἡρακλῆ στὴν ἀγκάλη τῆς Ὀμφάλης, αὐτὸ τὸν Ἀντώνιο στὰ δίχτυα τῆς Κλεοπάτρας, αὐτὸ τὸν Σαμψῶν στὰ πόδια τῆς Δαλιδᾶ.

● Καὶ ἄλλοι πάλι λένε: Ὅχι τὸ χρήμα, ὄχι τὸ ξίφος, ὄχι τὸ γυναικεῖο κάλλος, ἀλλὰ μία ἄλλη νέα δύναμι εἰσέρχεται στὰ πεπρωμένα τῆς ἀνθρωπότητος· καὶ ἡ δύναμι αὕτη εἶνε **ἡ ἐπιστήμη!**... Ὅταν λένε τὴ λέξι ἐπιστήμη, λὲς καὶ γεμίζει τὸ στόμα τοὺς μὲ γαλακτομπού-

ρεκο ζαχαροπλαστείου. Ἡ ἐπιστήμη, σοῦ λένε, ἡ ἐπιστήμη!... Καὶ μᾶς δείχνουν τὰ ἀεροπλάνα, τοὺς πυραύλους, τὰ διαστημόπλοια, τοὺς ἀστροναῦτες. Καὶ καυχῶνται καὶ λένε, ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ λύσῃ τὰ παγκόσμια προβλήματα.

Δὲν τὰ ἀρνοῦμαι αὐτά. Δὲν πετῶ στὰ ἄσπρα, στὴ γῆ πατῶ. Δύναμις τὸ χρήμα, δύναμις τὸ ξίφος, δύναμις τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν, δύναμις ἡ ἐπιστήμη. Ἄλλ' ὑπεράνω γυναικῶν, ὑπεράνω χρημάτων (δολλαρίων, χρυσίου καὶ ἀργυρίου), ὑπεράνω ξίφους, ὑπεράνω ὄλων, εἶνε μία ἄλλη δύναμις. Ποιά; Ἐχετε αὐτιά; Τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ποιά εἶνε ἡ δύναμις αὕτη; Ἄς γελάσουν ὅσο θέλουν οἱ ἄπιστοι, ἄς καγχάσουν ὅσο θέλουν τὰ βατράχια τοῦ βυθοῦ. Τὸ γεγονός εἶνε, ὅτι ὑπεράνω ὄλων τῶν ἄλλων δυνάμεων εἶνε ἡ δύναμις ἐκείνη ποὺ ὀνομάζεται **πίστις**. Ὡ ἡ πίστις!

Ἀπόδειξις τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἐδῶ ἐμφανίζονται δύο δυνάμεις, καὶ βλέπουμε τὴ μία νὰ πέφτῃ μπροστὰ στὰ πόδια τῆς ἄλλης· ἡ **δύναμι** (μὲ δέλτα μικρὸ) πέφτει μπροστὰ στὴ **Δύναμι** (μὲ δέλτα κεφαλαῖο).

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου; Μιλάει γιὰ ἓναν ἀξιωματικό, ἓναν **ἐκατόνταρχο** (ἐκατόνταρχος ἦταν βαθμὸς τῶν λεγεῶνων τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας· ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ σημερινὸ λοχαγό). Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀξιωματοῦχος τοῦ ἰσχυροτέρου κράτους τοῦ κόσμου. Ὡς ἐκπρόσωπος τῆς πανίσχυρης Ῥώμης, θὰ περίμενε κανεὶς, λόγω τοῦ ἐπαγγέλματός του, νὰ εἶνε σκληρός, αὐταρχικός, ὑπερήφανος, ἐγωιστής. Καὶ ὅμως τὸν βλέπεις αὐτόν, τὸν φρούραρχο τῆς Καπερναοῦμ, νὰ πέφτῃ στὰ πόδια ἑνὸς ξυπόλητου, ὅπως ἦταν ὁ Θεάνθρωπος, ἑνὸς ποὺ δὲν εἶχε μήτε σπαθὶ μήτε χρήματα. Πέφτει, μὲ ὅλη τὴν αἴγλη καὶ

τὸ μεγαλεῖο τῆς ἐξουσίας του, μπροστὰ στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦ λέει·

—Σῶσε με. Τὸ σπαθὶ μου δὲν κάνει τίποτε πλέον. Μέσα στὸ σπίτι μου εἶνε ἕτοιμος νὰ εἰσορμῆσῃ ὁ σίφουνας τοῦ θανάτου. Ἔχω ξαναβαρεῖ ἀρρωστο, παράλυτο, ποὺ βασανίζεται. Φάρμακα ἀγόρασα, γιατροὺς ἔφερα, τίποτε δὲν πέτυχα. Ἔρχομαι σ' ἐσένα, Χριστέ· **σῶσε τὸν ὑπηρέτη μου.**

Ὁ Χριστὸς τοῦ λέει·

—«Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν», **θὰ ῥθῶ νὰ τὸν κάνω καλά** (Ματθ. 8,7).

Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος τί ἀπαντᾷ·

—Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ στεγάσω ἐσένα στὸ μέγαρο καὶ τὸ διοικητήριό μου. Φτάνει κι ἀπὸ μακριὰ ἕνας λόγος σου, γιὰ νὰ κάνῃ καλά τὸ δοῦλο μου. Ἔχω κ' ἐγὼ ἐξουσία ὡς ἀξιωματικός. Ἀλλὰ μικρὴ εἶνε ἡ δύναμίς μου. Ἐγὼ ἐξουσιάζω ἑκατὸ ἄντρες· ἐσύ, Κύριε, ἐξουσιάζεις τὰ πάντα. Τί εἶνε ἡ δική μου δύναμι μπροστὰ στὴ δική σου; ἕνα μηδέν. Καὶ ἂν ἐγὼ διατάζω καὶ οἱ στρατιῶτες μου ὑπακούουν, πολὺ περισσότερο ἐσύ, ὁ παντοδύναμος Θεός, μπορεῖς νὰ διατάξῃς τὴν ἀσθένεια καὶ νὰ φύγῃ. **Διάταξε λοιπόν, Κύριε,** νὰ γίνῃ καλά ὁ ὑπηρέτης μου.

Βλέποντας ὁ Κύριος τὸ μέγεθος αὐτὸ τῆς πίστεως, θαύμασε καὶ λέει·

—Δὲν βρῆκα **τέτοια πίστι** οὔτε μέσα στὸν Ἰσραήλ, στοὺς φαρισαίους καὶ γραμματεῖς.

Καὶ πρὸς τὸν ἑκατόνταρχο λέει·

—«Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι». Κι ὁ εὐαγγελιστὴς σημειώνει· «**Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ**» (ἔ.ἀ. 8,13).

Νὰ λοιπόν, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ ποὺ ἔλεγα στὴν ἀρχή· ὅτι τὸ ξίφος τῆς Ἰώμης πέφτει καὶ προσκυνεῖ τὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτή, καὶ ἔτσι ἡ δύναμις τῆς πίστεως **θεράπευσε τὸν ὑπηρέτη** τοῦ ἑκατοντάρχου.

* * *

Θὰ μοῦ ποῦν τώρα κάποιοι· Αὐτὰ συνέβαιναν «**τῷ καιρῷ ἐκείνῳ**», ἀνήκουν πιά στὸ παρελθόν... Τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ «τροπᾶριο». Μόλις ποῦμε κάτι ὑπερφυσικό, χασκογελοῦν οἱ ἀνόητοι, τὰ βατράχια καὶ τὰ κοράκια τῆς ἀπιστίας, καὶ λένε «**Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ**»... Δὲν εἶνε ὁμως αὐτὰ μόνο «**τῷ καιρῷ ἐκείνῳ**».

● Ἔλα, λοιπόν, νὰ σοῦ πῶ τί ἔγινε στίς μέρες μας στὴν Ἀθήνα, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ «**Εὐαγγελισμοῦ**». Ἐφεραν στὸ φορεῖο ἕνα **νέο 20 ἐτῶν**, πλούσιο παιδί. Τὸν ἔβαλαν στὸ κρεβάτι. Ἦρθαν οἱ καλύτεροι ἐπιστήμονες νὰ τὸν ἐξετάσουν. Ἐφεραν γιατροὺς κι ἀπ' τὸ ἔξωτερο μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Κι αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι δὲν

ἔχει ζωὴ παραπάνω ἀπὸ δύο μέρες. Ἀλλὰ ἡ μάνα —ὦ ἡ μάνα!—, ποὺ πίστευε στὸ Θεό, τὴ νύχτα, ὅταν ἔφυγαν καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι, αὐτὴ γονάτισε δίπλα στὸ παιδί της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια προσευχόταν μέχρι τὸ πρωί. Καὶ τὴν αὐγὴ **τὸ παιδί ἦταν καλά!** Ἐρχονται οἱ γιατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι, βάζουν θερμομέτρο, τὸν ἐξετάζουν· δὲν ἔχει τίποτε! Ἀποροῦν. Αὐτοὶ τὸν εἶχαν ξεγράψει, εἶπαν ὅτι σὲ δυὸ μέρες θὰ πεθάνῃ, καὶ τὸ παιδί ζῆ ἀκόμη μέχρι σήμερα καὶ δοξάζει τὸ Θεό.

Ἦσχι, κύριοι! Ἡ πίστις εἶνε γεγονός. Ὅποιος πιστεύει, βουνὰ μετακινεῖ, τὰ ἄστρα κατεβάζει. Εἶνε **μεγάλῃ ἡ δύναμι τῆς πίστεως**. Μὴ μοῦ μιλάτε οὔτε γιὰ λεφτά, οὔτε γιὰ σπαθιά, οὔτε γιὰ κανόνια, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο.

● Θέλετε κι ἄλλῃ ἀπόδειξι; Τί ἦταν ἡ **Ἑλλάδα μας**; Νεκρὴ σχεδόν· ἀσθενής, παράλυτη, εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Σὲ ὅλη τὴ χώρα δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Πέρα ὡς πέρα μία ἀπέραντη ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία βασίλευε. Ποιὸς τὴν διέλυσε; Ἡ πίστις! Δὲν θὰ μιλήσω ἐγὼ, θὰ μιλήσῃ ὁ Κολοκοτρώνης. Ὅταν συνέτριψε τὴ στρατιὰ τοῦ Δράμαλη στὰ στενὰ τῶν Δερβενακίων καὶ στὴν πεδιάδα ἦταν πέντε χιλιάδες νεκροὶ Ἀραπάδες, λέει ὁ Κολοκοτρώνης· Ὅχι ἐμεῖς, ἀλλὰ ἡ **πίστι μᾶς ἔσωσε**· ὄχι ἐμεῖς, ἀλλὰ ἡ ἁγία Τριάς μᾶς ἔδωκε τὴ νίκη. Διατάζω λοιπόν νηστεία σὲ ὅλο τὸ στρατόπεδο, διατάζω δοξολογία, καὶ ψηλὰ στὰ Δερβενάκια νὰ στηθῇ **μεγάλος ξύλινος σταυρός**....

Αὐτὴ εἶνε ἡ πατρίδα μας. Διὰ πίστεως ἐξακολουθοῦμε νὰ ζοῦμε. Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο μνημόσυνο τῶν ἡρώων ἐκείνων, ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ ν' ἀναπνέουμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι, ποιό εἶνε; Ἀκούω τὴ φωνή τους, ἐσεῖς δὲν τὴν ἀκούτε; Παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων, φωνάζουν, **μιμηθῆτε μας στὴν πίστι**. Φυλάξτε τὴν πίστι!... Ἡ πίστι σῶζει. Ἡ πίστι θαυματοουργεῖ. Ἡ πίστι εἶνε τὸ πᾶν γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ πατρίδα.

* * *

Τὴν πίστι αὐτὴ ἄς φυλάξουμε, ἀδελφοί μου, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας. Καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ μᾶς φυλάξῃ ὅλους ἐν ὁμονοίᾳ, ἀγάπῃ καὶ αὐταπαρνήσει, μιμητὰς τῶν προγόνων μας, ποὺ ἀνέστησαν τὴν παράλυτη Ἑλλάδα διὰ τῆς θαυματοουργοῦ πίστεως των.

Ἄς δοξάζουμε τὴν ἁγία Τριάδα εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**